

Poeder

M: Het was drie dagen geleden dus, 20 januari. De koudste dag van de hele winter. Echt beestachtig koud, jullie weten het vast nog wel. Ze hebben het er steeds maar over dat de wereld een broeikas aan het worden is, dat Bangladesh zal verdrinken in de zee en de Noordpool als een ijsklontje in lauwe Fanta zal smelten. Maar die dag, 20 januari, leek al dat klimaatgelul klimaatbullshit, ja toch?

Ik was er ook totaal niet op gekleed. Maar toch was ik blij, happy zeg maar. Het was vrijdag en het weekend lag voor me als een vet lang stuk rechte weg met de BMW van m'n broer. De zwaarste auto uit de 5-serie: de 550i, meer dan 360 pk – net een IJslandse vulkaan als je de gaspedaal ook maar aanraakte. Dus de kou deed me niks. Of beter gezegd, de kou deed óns niks. Want we waren met z'n vijven: ik, Chorizo, Alex, Victor en Saman. En we gingen lol trappen.

Alex, Victor en ik kennen elkaar van school. Het zijn relaxte gozers, maar we zien elkaar niet zo vaak meer. Saman is een vriend van Alex, maar ik ken hem ook al jaren. En Chorizo – echt, ik weet niet hoe ik hem ken.

Eigenlijk heet hij Ali, maar we noemen hem Chorizo omdat hij beweert dat hij geen varkensvlees eet, hoewel Alex en Victor hem een keer met een megadikke chorizoworst vol varkensvlees bij Denny's Worst & Kebab hebben zien staan. Dampend vers gegrild en lekker. Hij vindt het maar niks dat we hem daar altijd aan herinneren. 'Dat was geen chorizo, ik zweer je. Het was lamsworst,' schreeuwt ie dan.

Maar Alex en Victor hebben het heus wel gezien.

Die avond werd Chorizo negentien en dat wilden we groots gaan vieren. Alex, die een pa in de horeca heeft en weet waar je moet zijn, had een tafel voor ons gereserveerd bij Wiréns. Je kunt je tafeltje daar maar beter gereserveerd hebben. Ten eerste waren we alleen met gozers en die clubs willen altijd minstens fiftyfifty chicks. Ten tweede zijn Chorizo, Victor en Saman allochtonen, dus die tellen ongeveer voor twee gozers per stuk. Ten derde zijn we nog maar achttien en ze willen liever oudere gasten, zeggen ze. Alles draait erom dat we meer cash moeten spenden. Het sommetje is simpel: dertigjarige Zwedo's stoppen meer geld in meiden dan achttienjarige allochtone jochies in hun vrienden. Maar ze hadden het mis – we gingen er die avond helemaal voor om te drinken en chicks te trakteren. We gingen ervoor om er minstens duizend ballen pp door te jagen.

Toen ik erheen ging, had ik het gevoel dat het midden in de nacht was, hoewel het nog maar acht uur was. Vanaf drie uur was het al donker, een korte middag. Eigenlijk heb ik niks tegen de winter. De stad is mooi in het wit. In elk geval voordat alles een kledderige grijze drab wordt. En als de winter zo koud is als nu, krijg je niet zo snel kledderige drab. Het punt van de winter is dat die zoveel herinneringen bevat. Veel meer herinneringen dan de lente en de herfst. Het is net alsof je toen je klein was juist 's winters veel bijzondere dingen deed. Elke keer als ik langs een heuvel, een helling of zelfs maar een dichtgesneeuwde trap loop, denk ik bijvoorbeeld terug aan die keer dat Alex en ik met een snowracer de Blommensbergsbacken af gingen. Dat was voordat ze daar huizen hadden gebouwd, we waren een jaar of tien, elf. Het was een gave helling en we hadden schoppen bij ons die we hadden gejat van een bouwplaats in de buurt. Daarna bouwden we daar de grootste schans sinds zo ongeveer de tijd van m'n grote broer. Maar de laatste sprong ging mis. We crashten

als gekken – Alex had alleen blauwe plekken, maar ik had een hersenschudding en heb nog een week liggen kotsen. M'n ma zegt altijd dat ik daarom ben zoals ik ben. M'n pa zegt dat je die laatste sprong nooit moet doen. Maar dan wordt er toch helemaal nooit iets gedaan? Want als je die laatste skipt, dan is de voorlaatste de laatste – en dan moet je die ook laten zitten. Ja toch? Jullie begrijpen wel wat ik bedoel, hè?

Wiréns lag verderop. Ik rilde, m'n werkjack was gevoerd maar toch niet warm genoeg voor dit weer. Maar het zou te warm zijn om hem binnen aan te houden. Zodra we er waren zou ik hem ergens ophangen.

M'n mobiel begon te trillen in m'n broekzak.

Het was Alex die zat te janken: 'Als er over vijf minuten niemand is, ben ik weg.' Typisch hem. Typisch om op tijd te zijn. Typisch om te gaan zeiken omdat je een kwartier te laat bent. Die gast moest de stoelen maar opwarmen, wat is daar mis mee? Iemand moet het toch doen.